

14-ТА НЕДІЛЯ ЗВИЧАЙНОГО ЧАСУ (ЦИКЛ Б)

Є люди, які кажуть, що якби вони жили в часи Ісуса і знали Його фізично, то їм було б легко увірувати. Євангеліє, яке ми чуємо сьогодні, показує, що це не так. Жителі Назарету, які знали Ісуса. Вони бачили, як він ріс поруч з ними, вони знали про нього все, але не хотіли вірити. Тож їхня ситуація, мабуть, не дуже відрізнялася від нашої.

Погляньмо на їхні аргументи: "Звідки все це в Нього? Якої мудрості Він навчився? І ці чудеса з Його рук? Хіба Він не тесля, син Марії, брат Якова та Йосипа, Юди та Симона? А його сестри, хіба вони не живуть тут з нами?"

І найцікавіше, що все це відбувається в синагозі. Це були релігійні люди, які вірили в Бога і, зокрема, знали, що Бог діє від імені свого народу. Ізраїль знав, що Бог діє в історії, тому скептицизм цих назарянина тим більше дивує. Спочатку вони визнають деякі гідні захоплення вчинки, а потім шукають способи показати, що вони не такі вже й гідні захоплення. Спочатку вони кажуть: "Він говорить мудро і творить чудеса". Але для них це вже забагато. Вони не хочуть, щоб Бог по-справжньому увійшов у їхнє життя. Вони задовольняються тим, що проводять з Ним кілька годин суботи. І тут же додають: "Але ж Він син Марії, теслі". І упередження закінчується тим, що вони заперечують реальність. Їхнє упереджене уявлення виявляється сильнішим за те, що відбувається перед їхніми очима.

Оскільки вони вирішили, що Ісус нічим не відрізняється від них і не може діяти в ім'я Бога, вони зводять чудеса і мудрість його вчення до екстравагантних явищ, які неможливо пояснити. Якими сліпими були ці люди!

Але, запитаймо ми, чи не так само і ми? Ми маємо понад дві тисячі років історії. Можливо, ми втомилися бачити чудеса.

Наприкінці епізоду, проголошеного сьогодні, говориться, що Ісус мало зцілив у Назареті. Цей факт дивує, адже це було Його місто, і, безперечно, Він відчував особливу прихильність до нього та його мешканців. Справа в тому, що вони не хотіли вірити, і чудесна дія була б контрпродуктивною. Хто знає, чи не вчинили вони так, боячись скандалу або втручання римлян. В Назареті нічого не сталося. Саме це проголошує Натанаїл, коли Пилип розповідає йому, що зустрів Месію, Ісуса з Назарету. І вони хочуть, щоб все так і залишилося. Вони обирають прісне життя, яке підтримується посередністю простої послідовності днів.

Можливо, це частина драми католицизму 21-го століття: втрата довіри до сили благодаті. Справа не в тому, що Бог не хоче діяти, а в тому, що людина позиціонує себе таким чином, щоб унеможливити дію благодаті. У певному сенсі, брак віри зв'язує Богові руки.

Святий Павло у другому читанні показує інший шлях. Він переживає слабкість, яка не є метафоричною, а сягає глибини його єства. З неї він проголошує силу Божу. Святий Павло запрошує нас до постійної надії на силу Божого втручання, на можливість чуда, в будь-який час, в будь-якій ситуації.

Просімо у Пресвятої Богородиці такої ж непохитної довіри, яку мала вона, вірячи, що сила Божої любові може абсолютно все, що вона безмежно більша за наші страхи, наші сумніви і наші гріхи.